

בכל ימות השנה הם נוסעים בדוחה —

פ עם שרו החיילים שיצאו למלחמת תש"ח: אם תרצה לבוא אלי / דע היכן תמצאני / בחזית שכונת התקווה... כי אז היתה השכונה הדורמית של תל-אביב

גם הגהגים. כי מדי רגע נעשתה האווירה מתוחה יותר, והקהל אלים יותר צעירים שהתמצאו היטב במכונאות התיניעו את האוטובוסים, נגחו את האחד בשני. אחרים שפכו מלח לתוך מיכלי הדלק, בי שעה שחבריהם הכניסו חול לרדיאטור. הי כל לפי מיטב כללי החבלה ברכב. ואו הופיעה המשטרה. תחילה הופיעו חוליות קטנות, שהזעקו מן התחנה הסמוכה. אך מראה השוטרים רק הגביר את זעמם של בני השכונה. שכן ראו בהם שותפים של דן בהפסקת השרות. מכל עבר החלו מת- עופפות אבינים. שניפצו את חלונות האוטו- בוסים ופגעו גם בשוטרים.

הזעקה תגברת של 100 שוטרים — אך גם הם לא יכלו להשתלט על ההמון. הי אלות הורמו, ועשרות עצורים נגררו בכוח אל תוך מכוניות האסירים, כדי לפלס דרך אל האוטובוסים התקועים.

רק בחצות הצליחה המשטרה לגרור את 20 האוטובוסים הניזוקים אל מחוץ לשדה- הקרב. כאשר הפציע השחר, דמה הרחוב הראשי לחזית, יותר משדמה לה בימים הי קשים ביותר של 1947 ו-1948.

אך עוד בטרם הופיעו פועלי הנקיון הי עירוניים, כדי לסלק את שברי הזכוכית, שכיסו את הכביש הראשי, הופיעו האוטו- בוסים הראשונים של קו 16. אחרי ליל הי קרב, נמוגה כלא היתה ההחלטה להפסיק את מהלך האוטובוס ברחוב לוינסקי. האוטו-

סות ביותר של תל-אביב. בניגוד לרוב הי קווים העירוניים האחרים, הוא אינו עמוס רק בשעות מסוימות של היום — אלא בי רוב שעות היום.

נוסעים בו פועלים בשעות בוקר מוקד- מות. נוסעות בו נשים הנלהבות להזין את עיניהן בחלונות הראווה של העיר הגדולה. בערב נוסעים בו בני נוער, המואסים בי- שכונתם הצפופה והיוצאים להתכדר במר- כוז העיר.

בני השכונה נושאים את הסבל ושותקים — כי זהו, בכל זאת, הקו היחידי המקשר אותם אל הרחובות העיקריים של העיר. והנה, ביום החמישי האחרון, התבשרו כי קו זה נותק. כי להבא יצטרכו לנסוע בשני אוטובוסים כדי להגיע למרכז העיר. כי אחרי שעמדו פעם אחת בתור, ואחרי שי- ניסלטו לדרך הרחוב הסואן של השכונה, ומעבר לגשר החדש המקשר אותה לעיר, יצטרכו לרדת מן האוטובוס, להיחזק בתור חדש. להגיש מחדש את כספם לכרטיסן, להפש שוב מושב פנוי או מקום היתלות בו, כדי שיוכלו להיטלטל הלאה, אל שפת היים.

את זה לא היו מוכנים הם לסבול. מה עוד, שהניתוק לא בא מתוך כורח חיוני, אלא רק בגלל ריב בין קואופרטיבי דן לבין משטרת תל-אביב, על המקום בו צריכה לעמוד התחנה הסופית של הקו.

על כן געשה השכונה, מתחת למעטה הי-

בחזית שכונת התקווה

בוסים שוב נסעו לאורך כל הדרך לשפת היים. בדוחה, בצפיפות, בתוך פקקי-התנועה — אבל לאורך כל הדרך, עד היים.

שלוה של יום השבת. אולם אך יצאה הי שבת, ובטרם הצליחו בעלי המסעדות להש- מיץ את השירים המסתללים מבעד לרמקול, או להדליק את האש לצליית הששליק, הפ- כה שכונת התקווה לחזית. המוקד היו צעי- רי השכונה, שזה עתה יצאו ממיגרש הי כדורגל המקומי, „מפגינים נגד דן!“ קרא מישהו. חבריו, שלא יכלו להגיע לשפת הי- ים, כבכל מוצאי-שבת, הצטרפו אליו.

א ל עשרות הצעירים הראשונים הצטרפו במהרה מאות רבות. לבסוף, בהגיע הי סערה לשיאה, חסמו את הרחוב הראשי קרוב ל-3000 איש. הם עצרו את האוטו- בוסים שרצו ברוב חוצפתם להסיעם רק עד רחוב לוינסקי. „עד היים! עד היים!“ היתה סימטתם בשלב זה.

לאט-לאט נוצרה שיירה ארוכה של אוטו- בוסים ומכוניות פרטיות תקועות. הנוסעים, שנמצאו אותה שעה באוטובוסים, ברחו מהם, וכעבור שעה קלה נטשו את ההגה

הגרועה.

כי שכונת התקווה היא שכונה של פועלים עמוסי-משפחות. קשה מאוד למצוא בה בעלי מכוניות פרטיות. על כן מהווה הי אוטובוס עורק-חיים ל-50 אלף התושבים, המצטופפים בה ובשכונת סלמה הסמוכה. ועורק-חיים זה הוא גורם חשוב ביסורי הי שכונה.

ר ק קו אוטובוסים אחד מקשר את הי שכונה עם מרכז העיר. זהו קו 16, המוביל דרך רחוב לוינסקי, ועד לשפת-הים, בסוף רחוב אלנבי. המרחק אינו רב במיוחד — אבל נסיעה ממוצעת בקו זה אורכת קצת למעלה מ-30 דקות. הנסיעה בקו זה נחשבת לאחת הקשות ביותר באזור תל-אביב.

חצי-שעה של דוחה, של טילטול איטי דרך פקקי-התנועה הנוראים ביותר של תל- אביב. כי קו 16 הוא נתיב יסורים, החייב לעבור דרך ההצטלבויות והכיכרות העמו-

חזית של ממש, ורחובותיה מלאו צעקות בהלה וקריאות-כאב של פצועים.

השבוע חזרה שכונת התקווה ונהיתה שוב לחזית. הפעם לא לחמו בני השכונה נגד תושבי הערבים של כפר סלמה, אשר חסמו את דרכם לכיוון לוד, כי אם בנהגים של חברת דן, שחסמו את דרכם לכיוון מרכז תל-אביב והים.

לא רק האויב התחלף, התחלפו גם בני השכונה עצמם. כי מאז ימיה הראשונים של המדינה, שימשה שכונת התקווה מעברה עני- קית.

מאות אלפים מצאו בשכונה מחסה זמני, בדרכם ממחנות העולים והבדונים, אל הי שיכונים הנוחים והיקרים יותר בעיר. כך, שמעטים מאוד מתושבי השכונה כיום הם בעלי-דוחק של ממש במקום.

אבל אופייה של השכונה לא השתנה. גם לא תחושת-הקיפוח-העמוקה של תושביה. כי הדייר החדש של שכונת התקווה מקבל בירושה — כבר ביום הראשון לבואו — את כל מורשת המרירות של ותיקיה. יומיים

אך במוצאי שבת הם התקוממו נגד ההתעללות החדשה של חברת האוטובוסים